

FINN-OLE HEINRICH
RÅN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI, SINIRSIZ MUCİZEVİ

EKŞİLİNA'N/N

Hayret Verici Maceraları 1

YIKIK DÖKÜK KRALLIĞIM

FINN-OLE HEINRICH
RÅN FLYGENRING

EŞSİZ BENZERSİZ, ALIŞILMADIK DERECEDE
ÇARPICI, SINIRSIZ MUCİZEVİ

EKŞİLİNA'NIN

Hayret Verici Maceraları 1

YIKIK DÖKÜK KRALLIĞIM

Türkçeleştiren: Tuvana Gülcan

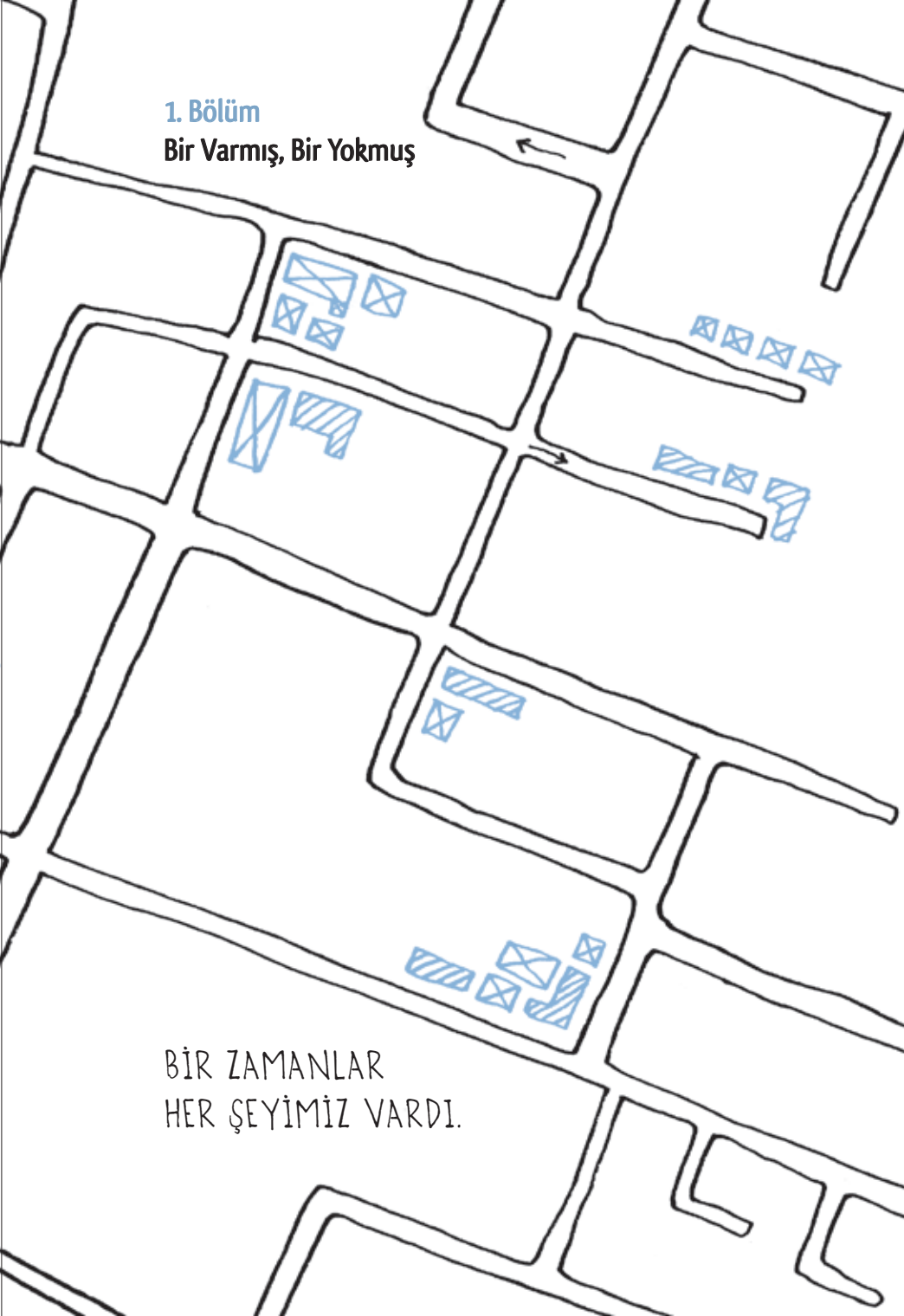
 tudem

E KŞİMİSTAN

1. Bölüm

Bir Varmış, Bir Yokmuş

BİR ZAMANLAR
HER ŞEYİMİZ VARDI.

DÜNYANIN EN UZUN
KAHVATI SOFRASI:

Bir zamanlar, her şeyimiz vardı.

Dördüncü katta bir dairemiz vardı, onun hemen üzerindeyse karanlık ve biraz ürkütücü bir tavan arası; toz, gün boyu güneş ışınları arasında, geceleriye güvercinlerle farelerin, hayaletlerle canavarların “burada neyin kime ait ve asıl patronun kim olduğu” üzerine kavga ettiği karanlığın ortasında dans ederdi. Uyuyamadığımda küçük adımlara, hışır hışır sürünme seslerine, kuğurtulara, kanat çırpıp havalanmalara ve konmalara, tıkırtılara ve tak tak vurmalara, itişip kakışmalara, kıpırdanmalara ve telaşa, sonra da tozun sessizliğine kulak kabartırdım.

Dört odamız vardı ve benimkisi en büyüğüydü, çünkü en küçüküğümüz bendim ve büyümek için en fazla yere benim ihtiyacım vardı, öyle ya.

Eskimiş tahtaları arasındaki obur oyuklarıyla, gıcırdayan döşemelerimiz vardı; o oyuklara toplu iğneler, ekme kırıntıları, tırnaklar, kuru üzüm ve binlerce küçük taş düşer, sindirildikten sonra tüy ve toz topakları olarak yeniden dışarı tükürülürdü.

Seksen dört saksı bitkimiz vardı, duvarları resimlerle ve yetiştirdiğimiz çileklerle kaplı bir balkonumuz ve her masanın altında da günün birinde ünlü olacak genç bir sanatçının (BENİM!) gizli resimleri.

Hafta sonları çuval gibi rahat giysiler giyer, dünyanın en uzun sofrasında kahvaltı ederdik. Açık kitaplar ve buruşmuş gazeteler kalorifer peteklerinin üzerinde, pencere pervazlarında, dolaplar da ve çekmecelerde, mutlaka yerde, bütün masaların üzerinde ve tuvalet klozetinin çevresinde dağınık halde dururdu. Çünkü

annem yatarken, otururken ya da ayakta dururken hep okur, hat-
ta bazen yürürken ve nadiren de bisiklete binerken, hele işinde
neredeyse hiç ara vermeden okur. Neyse ki bir inşaatta ya da çift-
likte değil, muhteşem güzellikteki küçük bir kitapçada çalışıyor.

Ahşap kirişlerimiz ve büyüdüğümü görünür kılmak için kapı
pervezlarına attığımız çentiklerimiz vardı.

Bir gün sanatçı olacağını çok önceden bilen, ama sanat eser-
lerini anne babasından saklaması gerektiğini o kadar da önceden
kestiremeyen bir kıza (BANA!) ait, duvar kâğıtları üzerine çizili,
rengârenk mağara resimlerimiz vardı.

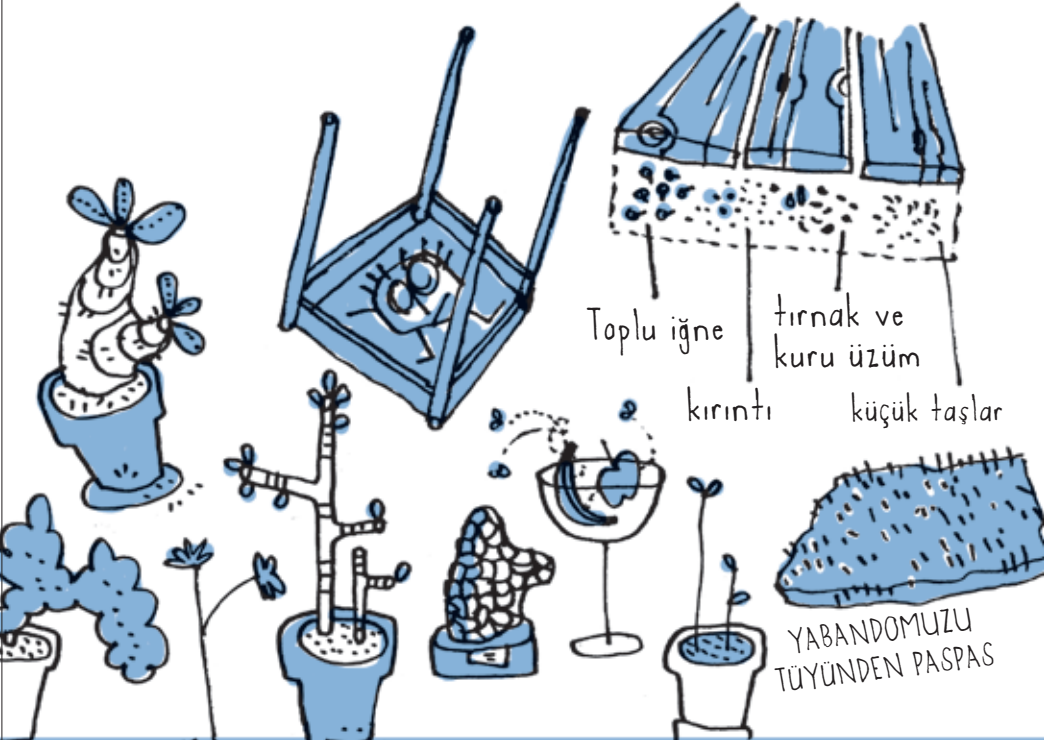
Yağ bağlamış elektrik düğmelerimiz ve meyvelere yapışan
mini minnacık sineklerimiz; bir langırt masamız ve yakamızdan
düşmek bilmeyen, karşımıza geçip tombul elleriyle ayak parmak-
larının arasını kaşıyan, sıkıcı komşularımız vardı.

Üçümüzün de lüleleri vardı, hatta benimkiler kızıldı, ta ki an-
nem hepimizin lülelerini kesinceye kadar. Önce benimkiler gitti:
Ne zaman saçım taransa karnı ağrıyan bir suaygırı gibi böğürdü-
ğüm için. Sonra kendisinin kiler: Lüleli olmayan tek kişi olmaya-
yım diye. En son da adaminkiler: Lüleleri olan tek kişi olmasın
diye.

Bana binlerce ad koymuştuk ve yarışmayı Ekşilina kazanmıştı, çünkü hem asıl adım olan Paulina'yla uyumluydu, hem de ekşimikliği sanat seviyesine yükselttiğim için bana yakışıyordu. Ekşimiklik yalnızca surat asmak, mızıkçılık etmek değildir, ekşimiklik yaşama karşı bir duruştur; bu konuya daha sonra döneceğim.

Kahve makinesinin yanındaki buzdolabının üzerinde çiğnenmiş çikletlerden bir heykelimiz vardı, yabandomuzu tüyünden bir paspasımız ve sümüklerimiz için (yatağın arkasında) bir zulamızı. Bir de bazen rüzgârın huzur veren ıslığını içeri sızdıran iyi yalıtılmamış eski pencerelerin önünde, alevleri oynasırken gölgeleri dans ettiren mumlarımız vardı.

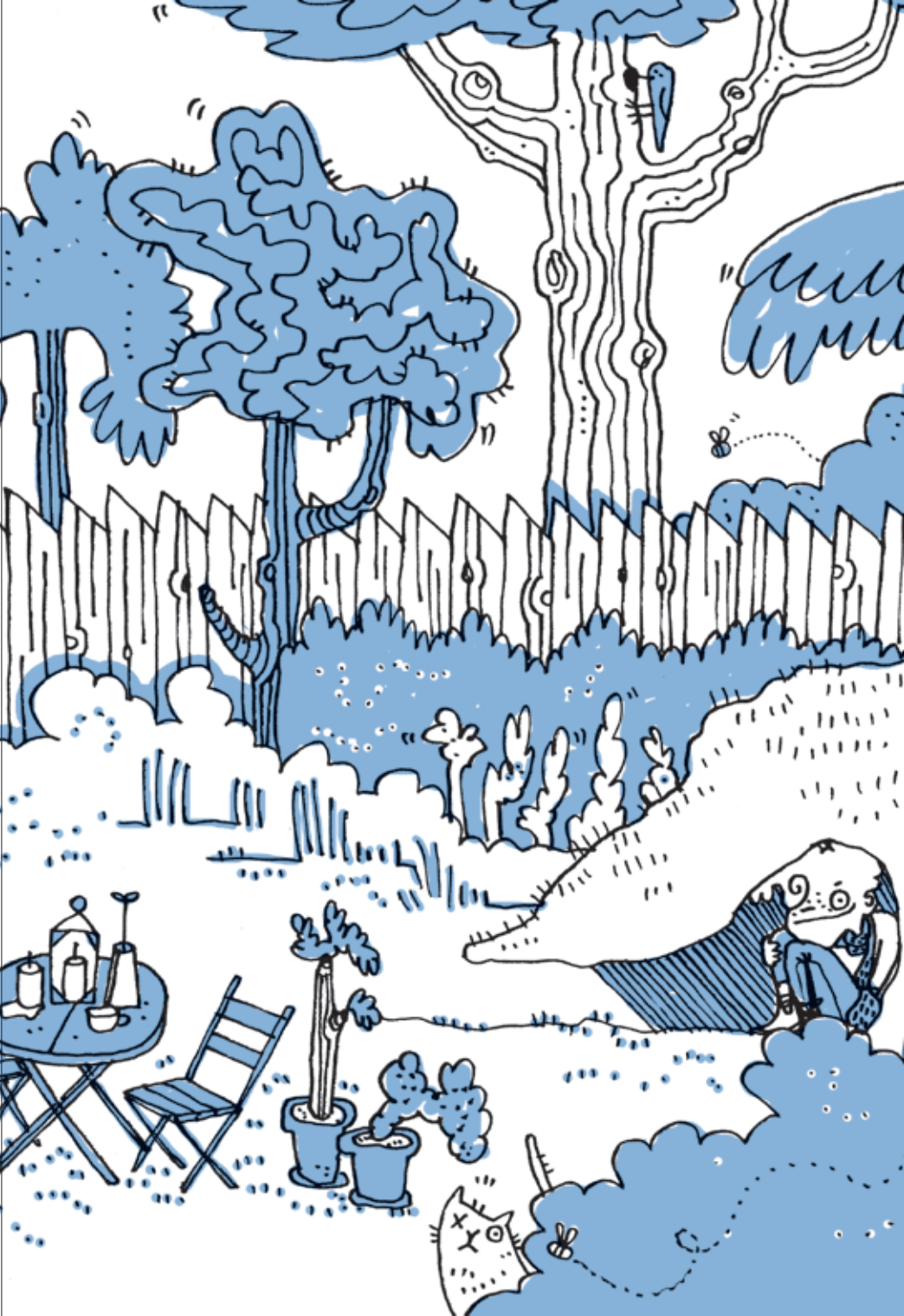
Sarı ampullerimiz vardı ve sabahları mutfak masasının arkasındaki büyük mavi beyaz koltukta ünlü bir jimnastikçinin (BENİM!) yaptığı büyüleyici jimnastik gösterilerimiz vardı. Koltuğun üzerinde siyah beyaz bir zebra dururdu. Yaşlı bir zebra'ydı, hepimizden daha yaşlı; koltuğun mavi beyaz kolçağında uzanır, oradan yapış yapış, ağır ahşap masamıza sakin sakin bakardı. Pek fazla bir şey yapmazdı, ama bu rengârenk curcunanın ortasında kendisine ait bir yerinin olması ona yeter de artardı bile.

Bağırış çağırışlı ve kapı çarpmalı kavgalarımız, bangır bangır dinlediğimiz sonu gelmeyen radyo tiyatrolarımız ile gözyaşlarımız; bir de öfkemiz vardı, daha o zamandan.

Lastik çizmelerimiz ve çamurumuz ve Lenny ile Roy adında iki kaplumbağamız vardı... Tamam tamam, onlar hâlâ var, çünkü kaplumbağalar dayanıklı yaratıklar; üstelik de miskinler, hiçbir şey için rahatlarını bozmazlar ve bu yüzden su kadar yaşlanabilirler, yani neredeyse. Bir bahçıvanı (BEN!), bir patronu (BEN!) ve bir sirk yöneticisi (BEN!) olan bir avlumuz vardı. Bahçemi bazen başkaları; komşularımız ya da annemle babamın arkadaşları ya da tabii ki benimle bu sokakta, bu krallıkta, bu ekşikrallıkta oturan dostlarım Julius, Bart, Luise, Mona ve Pit ziyaret ederdi.

Çiçek bahçemiz ve ceviz ağacımız ve armut ağacımız ve arsız bir böğürtlen çitimiz, bir mağaramız, daha doğrusu bir ekşimağaramız vardı. Başlangıçta bir çukurdu, sonra o çukur bir oyuk oldu, sonra o oyuğun bir tüneli oldu, o tünel çöktü

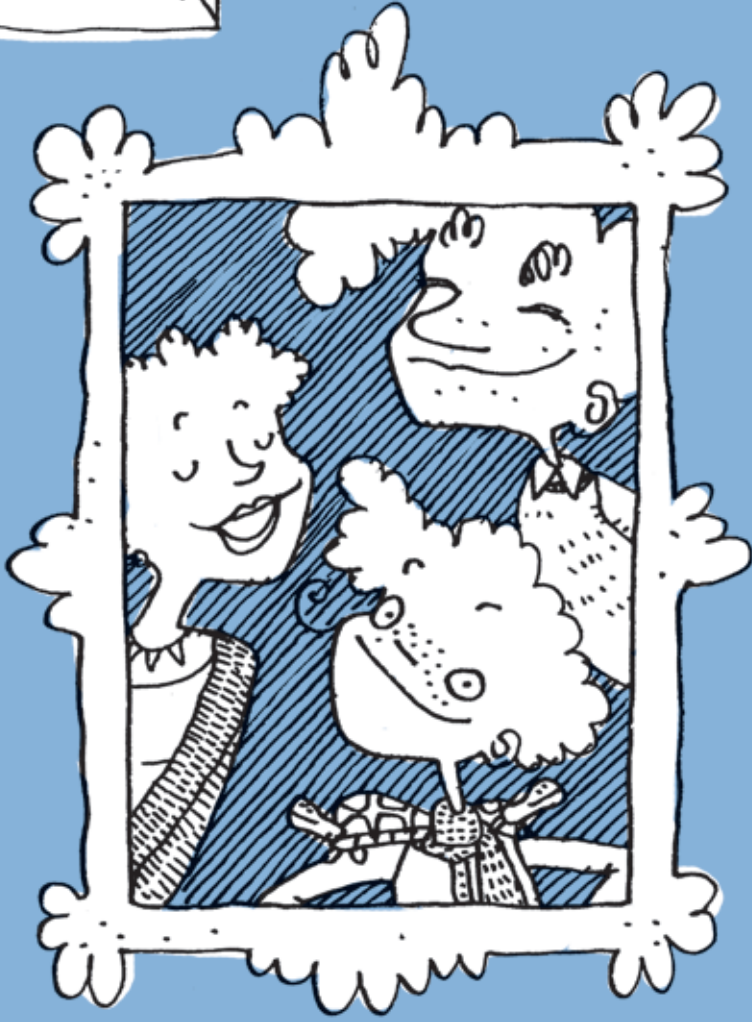

ve bir ekşimağarauzmanı (BEN!) günler süren yorucu çalışmadan sonra, bir ekşikötebekyavrusu ekşikötebek mağarasında nasıl kıvrılıp yatıyorsa insanın da (BENİM DE!) öylece kıvrılıp kendi kendine ezgiler mırıldanabileceği bir oda kazabildi. Bahçede, toprağın üzerinde eski beyaz katlanabilir sandalyeleriyle eski beyaz katlanabilir bir masamız vardı. Yağmur suyu varilinde kurbağa ve sivrisinek larvalarımız ve aklına estikçe ortaya çıkan, durmadan bir yerlerini yaralayan vahşi bir kedimiz vardı.

Bunların hepsi ama hepsi benimdi; tavan arasından, kuru otlarla döşenmiş ekşimağaraya kadar. Özellikle de ekşimağara benimdi, çünkü onu ben icat etmiştim, kendim kazmıştım, önce ellerimle, sonra eski bir konserve kutusu ve kaşıkla; her şey benimdi. (Yaşlı zebranın dışında. Zebra, adama aitti. Ona da el kadar küçükken babası vermiş. Ama onun dışında HER ŞEY BENİMDİ!)

Bunların hepsi o dairede, o apartmanda, o sokakta, o krallıkta, Ekşimistan denen krallığımdaydı; bizimdi. Ben Ekşimistan'ın hem prensesi hem de ekşibaşkanıyım.

Bir zamanlar, tatillerimizi Danimarka ve Polonya gibi ülkelerde geçirirdik. Gülme krizlerine girer, cumaları küflü peynir ve ahududu marmelatlı tavakekleri yerdik. Bir zamanlar, meyve dolu bir buz kutumuz, mutfak penceresinin üzerinde iki kırlangıç yuvamız ve eve bir horozla tavuk alıp almamak konusunda ettiğimiz kavgalarımız vardı. Bir zamanlar...

BİR ZAMANLAR,
HER ŞEYİMİZ VARDI.
BİZİM.

Ailesini bir arada tutmaya çalışan yılmaz bir savaşçı: Ekşilina Schmitt

Ekşilina yalnızca on iki yaşında bir kız. Fakat başındaki dertler yaşından da boyundan da büyük. Bir anda ailesi bölünüyor; kendi krallığını ve arkadaşlarını bırakıp küçücük plastik bir eve taşınmak zorunda kalıyor. Buna bir de onun iflah olmaz durumu, yani olur olmaz yerde ekşiliyip patlayıvermek ekleniyor!

Ödüllü Alman yazar Finn-Ole Heinrich, hayatta karşılaşılabilecek en ciddi dertlerden birini, edebi ve mizahi bir ustalıkla anlatıyor; her yaştan okura umut ve mutluluk aşılıyor.

Orada uzanmış, gökyüzüne dik dik bakıyorum ve geldiğini hissediyorum: Ağzım ince bir çizgi halinde genişliyor ve dizlerim çekiliyor, topuklarım kıvıldıyor, karnımda bir fokurdama... Galiba hiddetleniyorum, ekşilik yolda.

